

ULVÖNIN
MURHAT

Lina Areklew

LUMIMYRSKY

JÄNNITYSROMAANI

TAMMI

Ulvöinin murhat -sarjassa ilmestynyt:

Juhannusruusut (2020, suom. 2021)

Lumimyrsky (2021, suom. 2022)

Lina Areklew

Lumimyrsky

Suomentanut Terhi Vartia

TAMMI

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *I Mörkret* ilmestyi 2021.

Copyright © 2021 Lina Areklew

Suomenkielisen laitoksen © Tammi ja Terhi Vartia 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

First published by Bazar Förlag, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4207-1

Prologi

Virtsan lemu lehahtaa nenään. Silmiä kirveltää.

Uni sekoittaa ajatukset. On kesä, ja aurinko hyväilee paljasta ihoa kuin lämpimällä siveltimellä. Hän makaa kapealla hiekkarannalla meren äärellä. Ilman pyyhettä kuumalla hiekalla, joka polttelee selkää. Jalat ovat vedessä. Kylmä merivesi lainehtii hitaasti sääriille, sitten reisille ja vatsalle. Enää ei ole lämmin. Nyt paleltaa.

Sitten se lehahtaa taas. Virtsan lemu. Hän avaa silmänsä muttei näe mitään. Ensimmäinen säikähdys liittyy vain näköaistiin. Jotain on vialla. Hän käy oppimaansa läpi mielessään. Äkillinen näön menetys. Mikä sen voi aiheuttaa? Veritulppa? Hengityksessäkin on jotakin outoa. Se on katkonaista, ja jokaisella hengenvedolla rintaa pistää sydämen alapuolelta. Joka paikkaa särkee. Pahin kipu tuntuu kuitenkin takaraivossa. Se jyskyttää jossain korvan korkeudella.

Sitten hän muistaa.

Lumipyry, huvila ja olohuoneessa yhtäkkiä joku. Ranteita hirtävät nippusiteet. Hän yrittää venyttää käsivarsiaan sivulle ja tajuaa, että ranteet ovat edelleen tiukasti sidottuina selän takana.

Muistikuvat palaavat nopeina välähdyksinä. Auton taka-luukku, lumimyrsky ja hyytävä kylmyys. Silmissä pyörivä filminauha pysähtyy, ja silloin hän käsittää. Hän ei ole menettänyt näköään vaan on pilkkopimeässä.

Rinnassa tuntuvan kivun täytyy johtua murtuneesta kylkiluusta. Siitä hän on lähes varma. Kipu on samankaltainen

kuin silloin kun hän koulussa putosi puolapuilta. Katkonainen hengityskin on huolestuttavaa. Onko keuhkopussi voinut puhjeta?

Mieltä kuitenkin rauhoittaa se, että hän on analysoinut kaiken asianmukaisesti. Ei irrallisia langanpätkiä, joita ei pystyisi sitomaan yhteen järkevällä ja lääketieteellisellä selityksellä. Hän on diagnosoinut oman toivottoman tilanteensa.

Hän yrittää vääntää käsiään nippusiteissä, jotta voisi tunnustella sykettään. Sydän hakkaa nopeasti. Liian nopeasti. Hän onnistuu kovasti ponnistaen nousemaan polvilleen. Silmissä kipinöi, mutta hän pääsee hilautumaan jaloilleen.

On mahdotonta sanoa, montako tuntia tai päivää on kulu-
nut. Hän näkee ja tuntee vain pilkkopimeän tilan. Mistään ei voi päätellä, onko yö vai päivä.

Pelosta ja kivusta huolimatta aivot kuitenkin toimivat. Ne ovat hänen paras välineensä päästä täältä pois. Hän käsittää sen. Kuinka kauan ihminen pysyykään hengissä juomatta, syömättä tai hengittämättä? *Kolmosten sääntö.*

Kolme minuuttia ilman happea.

Kolme viikkoa ilman ravintoa.

Ja vain kolme vuorokautta ilman vettä.

Torstai 20. helmikuuta
2020

1.

Fredrik katseli lautastaan ja totesi kiitollisena, että Inga, joka vuosien myötä oli omaksunut roolin hänen varaäitinään, oli jälleen kerran tehnyt kaikkensa hänen eteensä. Maa-artistokkaperunamuusia ja hirvipaistia. Inga oli leikannut Fredrikin siivut ohuiksi suikaleiksi ja sitten vielä poikittain sopivan kokoisiksi suupaloiksi, vaikka leukavamma oli parantunut jo aika päiviä sitten. Päällepäin sitä tuskin huomasi enää. Korvan alla näkyi haalea arpi, mutta muuten vamma alkoi jo unohtua. Inga ei piitannut siitä, ettei Fredrik ollut enää vuosiin syönyt mitään nelijalkaista, vaan ilmoitti aina päättäväisesti, että aikuinen mies tarvitsee muutakin proteiinia kuin papuja ja ajoittaisen kalanrääpäleen.

He istuivat Ålstengatanin asunnon keittiössä vain kivenheiton päässä talosta, jossa Fredrik oli lapsena asunut vanhempiensa ja Niklaksen kanssa. Nykyään talossa asui toinen perhe. Pienellä etupihalla näkyi pulkkia ja liukureita. Se tuntui jollain tapaa hyvältä. Kuin hänen siellä kokemansa onni olisi periytynyt seuraavalle perheelle.

Fredrik oli mennyt parhaan ystävänsä Philipin asunnolle hakemaan autoaan, mutta hänen saapuessaan paikalla ei ollut sen enempää Philipiä kuin autoakaan. Kun hän sitten meni käymään Philipin vanhempien Hansin ja Ingan luona siltä varalta että Philip olisi siellä, häntä ei niin vain päästettykään lähtemään. Inga käytti aina hyväkseen tilaisuuden kestittä vieraita. Päivällinen oli jo valmis ja piti hän Fredrikin joka tapauksessa

syödä, oli Inga ilmoittanut, ja niinpä Fredrik nyt istui pöydän ääressä.

Hans vilkaisi merkitsevästi Fredrikin lautasta ja tökkäsi sitten haarukan omaan paistiviipaleeseensa.

”Sinunkin kannattaisi joskus kokeilla metsästämistä”, hän totesi kasvot loistaen. ”Mikään ei ole niin jännää kuin istua väijyssä aamuvarkaisesta. Peltojen päällä leijuu valkoinen usva, metsän äänet kuuluvat selvästi puiden lomasta ja hetkenä minä hyvänsä...”

Hans nosti haarukkaa ja katseli kaukaisuuteen. Hän oli täysin uppoutunut runolliseen kuvaukseensa jahdin ihmeestä.

”Hetkenä minä hyvänsä puiden välistä saattaa astella kolmesataakiloinen villieläin majesteettisen pitkillä koivillaan.”

Inga näytti kiusaantuneelta ja pyyhkäisi pöydältä Hansin haarukasta pudonneet kantarellikastikkeen tipat.

”Metsästys ei varmaan kiinnosta Fredrikiä”, hän sanoi hieman terävästi, jotta Hans havahtuisi henkisesti metsävaellukseltaan.

”Ei se tosiaan kaikille sovi, sen voin sanoa. Väijyssä ei voi olla herkkähermoinen.”

Inga mulkaisi miestänsä.

”En minä sitä tarkoittanut. Tiedänhän minä ettet sinä ole herkkähermoinen, Fredrik, mutta kun ajattelee mitä jouduit kokemaan, niin... ehkä ampuminen ei oikein houkuta?”

Fredrik naurahti ilottomasti ja raapi mustaa parransänkeään. Tukka oli leikattu vastikään, mutta hän oli unohtanut ajaa aamulla parran.

”Ei tosiaan. Ampuminen ei ole minun juttuni.”

Viime kesän tapahtumien jälkeen se oli totisesti viimeinen asia, josta hän voisi kiinnostua. Vatsan ampumahaava oli parantunut yhtä hyvin kuin leukakin, mutta henkiset arvet säilyisivät loppuelämän. Hänellä oli univaikeuksia, eikä hän useimpina öinä nukkunut ollenkaan. Painajaiset, jotka olivat piinanneet häntä jo aiemmin, olivat nyt saaneet seurakseen toistuvia uusintoja osumasta umpilisäkkeen yläpuolelle. Ilman

helikopterikytyä leikkaukseen Örnköldsvikin sairaalaan hän ei olisi jäänyt henkiin. Sofia Hjortén vilahti mieleen. Sofia oli yksi häntä auttaneista. Ilman Sofiaa hän ei olisi selviytynyt.

”Miten Idan kanssa menee?”

”Hyvin.”

Inga kohotti kulmiaan, mistä Fredrik tajusi että hän odotti lisätietoja.

Puheterapeutti Ida Niemi, joka oli opettanut hänet puhumaan uudestaan leukaan kohdistuneen vasaraniskun jälkeen, oli saanut aikaan ihmeitä. Fredrik pystyi nyt puremaan ja hymyilemään, ja jäykistyneet kasvolihakset ja sammaltava puhe olivat korjaantuneet lukuisten ääntämis- ja leukaharjoitusten myötä. Hän oli kyllästynyt treeniin jo parin kerran jälkeen, mutta Ida oli innostanut häntä jatkamaan. Mitä motivoituneempi potilas, sitä nopeammin hän todennäköisesti kuntoutuu, oli Idan motto, ja siksi hän oli kannustanut Fredrikiä parhaansa mukaan. Nyt Fredrik oli periaatteessa täysin toipunut. Jäljellä oli enää leuasta haukotellessa kuuluva naksahdus.

Ida oli ollut hänen henkisenä tukenaan koko pitkän toipilasajan. He olivat ystäväystyneet, ja kun Fredrik ei enää ollut hänen potilaansa, ystävyys oli edennyt pidemmälle Ingan ja Hansin suureksi iloksi.

Hans osoitti Fredrikiä merkitsevästi haarukalla, minkä seurauksena pöytäliinalle tipahteli taas kastiketta.

”Hieno tyttö se Ida. Oikea helmi. Semmoisesta kannattaa pitää kiinni.” Hans työnsi haarukassa jököttävän perunanlohkon suuhunsa ja jatkoi puhettaan suu täynnä.

”Lapsenlapsia, Fredrik. Me haluamme lapsenlapsia. Ja niitä tuskin on omalta pojalta luvassa.”

Inga kurtisti tyytymättömänä kulmiaan mutta kääntyi sitten Fredrikin puoleen suu hymyssä. Lapsenlapset eivät suinkaan olleet mikään uusi puheenaihe, ja Fredrik tiesi, miten kovasti Ingakin niitä toivoi. Ajatus tuntui silti kiusalliselta. Eiväthän hän ja Ida vielä olleet edes harrastaneet seksiä. He halailivat,

istuivat sohvalla kaulakkain, mutta intiimiin suhteeseen he eivät vielä olleet ryhtyneet, vaikka Fredrik tiesi Idan sitä toivo-
van. Hän ei vain itse ollut vielä valmis. Hänen kehonsa ei ollut
valmis, eivätkä hänen tunteensa.

Hän oli kiitollinen Idalle siitä, ettei tämä painostanut häntä.
Ida oli lämmin, avoin ihminen. Kaikin puolin mutkaton. Hän
oli ottanut elämäntehtäväkseen huolehtia, että Fredrik suo-
ritti harjoituksensa ja voi hyvin. Kesken työpäivänkin hän aina
ehtiessään soitti tai lähetti viestin kysyäkseen Fredrikin vointia.
Keskeytykset olivat Fredrikille mieluisia. Asunnon hiljaisuus
oli jo pitkään käynyt hänen hermoilleen, ja jokainen tilaisuus
saada muuta ajateltavaa oli tervetullut.

”Onko töistä kuulunut mitään?” jatkoi Inga ja kaatoi itselleen
lisää viiniä. Hans, joka näytti naukkaalleen jo ennen Fredrikin
tuloa, sai laskea ojentamansa lasin tyhjänä pöydälle. Fredrikille
Inga ei edes tarjonnut viiniä.

”Onhan sieltä kuulunut”, vastasi Fredrik vältellen, mutta Inga
ei vähästä lannistunut.

”Eli mitä?”

Lääkäri ei ollut kitsastellut sairausloman pituudessa. Töihin
palaamista ei tarvitsisi stressata. Ja mikä häntä siellä odottaisi?
Päivä toisensa jälkeen luukun takana. *Astu eteenpäin, aseta jalat
keltaisille pisteille, katso kameraan, allekirjoita. Voit hakea passin
viikon päästä.* Maksoihan sillä laskut, mutta vältettyään kah-
desti varmalta kuolemalta hän koki jo olevansa itselleen vel-
kaa sen, että edes yrittäisi elää täyttää elämää. Sen sijaan että oli
vain olemassa.

Hän vaihtoi keskustelunaihetta.

”Onko teillä mitään lomamatkaa suunnitteilla?”

Inga ei kuitenkaan tarttunut syöttiin.

”Saatko siis vanhan työpaikkasi takaisin?”

Hans, joka oli juuri nielaissut viimeisen suupalan, tuli väliin.

”Anna pojan olla, Inga! Aikaihminen jo, herranen aika sen-
tään. Fredrik osaa kyllä pitää itsestään huolen.”

Inga hymyili sovittelevasti mutta vilkaisi Fredrikiä kuin sanoen, että aiheeseen kyllä palattaisiin vielä.

”Pojista puheen ollen”, sanoi Hans ja röyhtäisi vaivihkaa lautasliinaan. ”Onkos meidän pojasta kuulunut mitään?”

*

Philip avasi konepellin ja tuijotti moottorin suojamuovia. *Volvo*. Viisi tuttua kirjainta, mutta muovissa ei hänen nähdäkseen ollut merkkiäkään minkäänlaisesta avausmekanismista. Miten hän muka voisi etsiä vikaa, jos ei edes pystyisi katsomaan moottoria? Suojamuovin alta kuului huolestuttavaa pihi-nää. Hän toivoi, että olisi ollut sen sortin mies, joka vain kävisi polvilleen auton viereen, kurkistaisi sen alle ja tietäisi heti, mistä oli kyse. Mutta hän ei ollut sellainen. Hän tarvitsisi auto-mekaanikon tai pahimmassa tapauksessa vuokra-auton.

Onneksi hän oli sentään päässyt lähelle taajaman keskustan huoltoasemaa. Nyt auto nökötti kinoksessa tien poskessa, ja Philip paarusti auraamattoman suojatien yli.

Lunta satoi niin sakeasti, että hän tuskin näki eteensä. Hän ajatteli Vaahteramäen Eemeliä, joka kuskasi Aatu-rengin reellä lumipyryn läpi lääkäriin. Tuntui turhauttavalta jäädä jumiin nyt kun matkaa oli jäljellä enää puolentoista tunnin verran.

Hän toivoi, että Madeleine ilahtuisi ja he saisivat taas olla yhdessä. Että Madeleine pitäisi elettä romanttisena, vaikka Philip aikoikin jäädä vain kahdeksi yöksi. Hän halusi joka tapauksessa lähteä ennen lauantaita, jolloin Madeleine isä ilmaantuisi paikalle. He ehtisivät silti viettää kaksi hienoa päivää yhdessä. Ajaa moottorikelkalla ja tarpoa lumessa. Tosin Philip ei ollut varautunut talvisiin puuhiin sen enempää vaate-tukseltaan kuin mieleltäänkään. Hän vilkaisi mokkaakenttään. Ne näyttivät talvijalkineilta, mutta ne oli selvästi suunniteltu Tukholman talveen, ei oikeisiin talvisäihin. Kosteus alkoi tunkeutua mokkanahan läpi jo muutaman lumessa otetun

askeleen jälkeen, ja kun hän pääsi huoltoaseman ovelle, varpaat olivat umpijäässä. Onneksi hänellä oli sentään kunnollinen untuvatakki.

”Että siellä pyryttääkin!” huoltoaseman myyjä nauroi, kun hän astui ovesta sisään. Lattialla oli sulanutta lunta, ja Philip hiipi varovasti kassalle hiekkaisten lätäköiden välistä.

”Lunta tulee niin ettei sitä ehditä edes aurata”, nainen jatkoi ja veti huoltoaseman logolla varustetun villatakin tiukemmin ympärilleen.

”Auto hajosi”, aloitti Philip haparoivasti ja osoitti kinoksessa nököttävää ajokkiaa tien toisella puolella.

Nainen katsoi häntä odottaen jatkoa.

”Tarvitaan varmaan... automekaanikko. Tai vuokra-auto.”

Uusi asiakas astui ovesta ja kiersi lätäköet matkalla kohti vessoja. Myyjä tunnisti miehen ja heilautti hänelle kättään, ja mies vilkutti takaisin ennen kuin katosi tuulilasinpyyhkijöiden ja jääraappojen taakse.

”Tänään ei ole mekaanikkoa paikalla. Mikael, jolla on vers-tas tässä vieressä”, nainen osoitti peukalolleen, ”on auraus-hommissa. Eikä täällä ole autovuokraamo. Lähin löytyy Sundsvallista.”

Philip veti pipon päästään ja hieroi kosteita, maantienvärisiä hiuksiaan. Hän yritti olla joutumatta paniikkiin. Hän oli pääs-syt jo niin pitkälle. Vielä vuosi sitten hän oli asunut vanhempiensa kellarissa täysin erillään ympäröivästä maailmasta. Hän pystyi ongelmitta ohjelmoimaan ja ylläpitämään eri yritysten it-ympäristöjä kaikessa rauhassa työpöytänsä ääressä kotona Ålstenissa. Työtä tuntui riittävän loputtomiin, ja sille oli aina kysyntää. Asiakkaisiin oli helppo pitää yhteyttä sähköpostin ja chat-palvelujen avulla. Toki hän tiesi, että häntä pidettiin outona, mutta hänen yhden miehen konsulttiyrityksensä palveluihin turvauduttiin silti ahkerasti. Sosiaaliset tilanteet saivat hänen olonsa tukalaksi ja hermostuneeksi. Kukaan ei tuntu-nut ymmärtävän häntä, eikä hän todellakaan itse ymmärtänyt

muuta. Sellainen hän oli ollut varhaisnuoruudesta saakka. Aina kun vanhemmat olivat yrittäneet tyrkkiä häntä ihmisten ilmoille, seurauksena oli ollut voimakas paniikkikohtaus ja entistä suurempi tarve eristäytyä. Jokin oli kuitenkin muuttunut sen jälkeen, mitä Fredrikille edelliskesänä tapahtui. Philipin oli ollut pakko tulla ulos kuorestaan. Ystävä oli tarvinnut häntä, ja melko pian hän oli saanut huomata, että pystyi itse asiassa tapaamaan ihmisiä kunhan sai toimia omilla ehdoillaan. Viimeisen puolen vuoden aikana hän ei ollut pelkästään alkanut käydä ulkona. Sen lisäksi hän oli hankkinut oman asunnon ja peräti ajokortin. Ja nyt hänellä oli tyttöystävä. Ihminen, joka näki hänet ja arvosti häntä juuri sellaisena kuin hän oli. Jonka oli hänen tapaansa vaikea ymmärtää muita ihmisiä mutta joka näytti ymmärtävän häntä paremmin kuin kukaan muu. Hän odotti kovasti heidän tapaamistaan. Madeleine yllättyisi hänen tulostaan, ja riita unohtuisi. Philip oli lujasti päättänyt, ettei joutuisi ahdistuksen syövereihin auton hajoamisen vuoksi. Hän jatkaisi matkaa.

Huoltoaseman myyjä rykäisi.

”Eikö vakuutukseesi kuulu tiepalvelua?” hän tiedusteli.

Philip katsoi häntä hämmentyneenä. Hän ei parhaalla mahdollaankaan pystynyt arvaamaan, mitä myyjä tarkoitti.

”Esimerkiksi Falck”, myyjä ehdotti.

Philip ravisti hölmistyneenä päätään.

”Auto ei ole minun”, hän mutisi.

”Jos tiepalvelu kuuluu vakuutukseen, ne hoitavat sekä hinauksen että vuokra-auton. Ja jos muu ei auta niin voit mennä taksilla lähimpään autovuokraamoon. Siis pahimmassa tapauksessa.”

Philip kiitti avusta ja osti velvollisuudentuntoisesti kahvin ja tupakka-askin ennen kuin palasi lumen peittämälle autolle.

*

Fredrik raotti ulko-ovea ja vilkaisi taivaalle. Oli kylmä ja maassa näkyi kuuraa, mutta ilmassa ei leijunut ainuttakaan lumihiutaletta. Taivas oli kirkas, ja ilman katuvalaistusta olisi taa-tusti voinut nähdä tähtiä. Hans ja Inga seisoivat eteisessä saat-telemassa, kun hän veti takin päälleen.

”Ota tästä rukkaset. On kylmä.” Inga otti korista oven vie-restä nahkahanskat ja ojensi ne Fredrikille. ”Ajatko nyt suoraan kotiin vai Idalle?”

Hans ja Inga eivät totisesti olisi voineet olla ylisuojelevam-pia, vaikka olisivat olleet hänen oikeat vanhempansa. He oli-vat olleet hänen turvanaan siitä yöstä lähtien, kun hänen oma perheensä oli kadonnut Itämeren syvyyksiin. Yhdessä isoäidin kanssa he olivat saaneet toimia hänen vanhempinaan, kun isää ja äitiä ei enää ollut.

Inga yritti ottaa Fredrikiltä rasia, johon oli pakannut täh-teitä hänen mukaansa. Rasia oli muovipussissa, jota hän nyt varovasti kiskoi Fredrikin kainalosta.

”Odota, laitan vähän lisää jotta Idallekin riittää.” Fredrik ei antanut rasiaa vaan pudisti päätään.

”Älä turhia. Idakaan ei syö lihaa.” Hän iski silmää Hansille, joka ei kuitenkaan näyttänyt ymmärtävän piikkiä. ”Ja olen sitä paitsi liian väsynyt menemään enää Idalle.” Hän vilkaisi vanhaa herätyskelloa eteisen pöydällä. Se oli jo yli kymmenen. ”Suo-raan kotiin ja nukkumaan.”

Inga nyökkäsi vastentahtoisesti ja irrotti otteensa muovi-pussista.

”Tulitko autolla?”

”En, menen ratikalla. Auto on Philipillä lainassa. Oli kuu-lemma menossa ostamaan uutta työpöytää.”

Fredrik halasi molempia vuorotellen ja lupasi tulla pian taas käymään.

Raitiovaunupysäkki oli parin korttelin päässä. Fredrik laski eväspussin maahan, otti puhelimen esiin ja luki Idan lähet-tämät kaksi viestiä, joissa tämä sanoi lopettaneensa työt

kuudelta, mikäli Fredrik haluaisi tulla käymään ja katsomaan vaikka jonkin elokuvan. Ida oli viime aikoina alkanut vaikuttaa entistä innokkaammalta. Silti Fredrik epäröi edelleen seuraavaa askelta. Se merkitsisi täydellistä päätöstä sille, mitä hän oli kesällä kokenut Sofian kanssa. Sisimmässään hän toki tiesi, että juttu Sofian kanssa oli jo ohi, mutta jokin hänessä silti harasi vastaan. Idan kärsimättömyys kuitenkin kasvoi päivä päivältä, ja pian Fredrikin olisi päätettävä suuntaan tai toiseen.

Hän oli juuri vastaamaisillaan Idalle olevansa liian väsynyt tulemaan, kun puhelin soi. Philip.

”Miten meni? Jäitkö lastenvaunujen ja sohvia ostelevien nuortenparien jalkoihin?”

”En varsinaisesti”, Philip mutisi. ”Auto ei toimi.”

”Mitä?” kysyi Fredrik ja nosti ruokakassinsa maasta, kun raitiovaunu kolisteli pysäkille. Hän nousi kyytiin ja kävi istumaan ikkunapaikalle.

”Miksei se toimi?”

”Mistä minä tiedän?” Philip ärähti.

Hän kuulosti stressaantuneelta. Juuri tällaiset tilanteet saivat hänet yleensä raiteiltaan.

Loppukesän ja syksyn aikana Philip oli alkanut poistua vanhempiensa talosta yhä useammin. Hän oli jopa käynyt katsomassa Fredrikiä Sundsvallin sairaalassa leukaleikkauksen jälkeen, vaikka junamatka sinne kesti yli viisi tuntia. Vähän ennen joulua Hans ja Inga olivat järjestäneet hänelle vuokra-asunnon muutaman korttelin päästä omasta kodistaan. Yksiön keittokomerolla. Hyvä siirtymä vanhempien kotitalon kellarista.

”Rauhallisesti nyt”, Fredrik sanoi. ”Jätä auto parkkipaikalle ja mene taksilla kotiin. Menen sitten katsomaan sitä huomenna. Missä Ikeassa olet?”

Philip yskäisi väkinäisesti linjan toisessa päässä.

”Ei se onnistu. En ole Ikeassa. Enkä edes Tukholmassa.”

Fredrik naurahti.

”Siis mitä?”

”No mitä hemmettiä kuvittelet? Onko sulla joku tiepalvelu-
vakuutus?”

Kuuli selvästi, että Philip oli katkeamispisteessä. Jos häneltä
nyt tivaisi, missä hän oli, hän vain stressaantuisi entisestään.

”On, numero on tarralapussa kuljettajan puolen ovelta. Soita
siihen niin saat apua. Philip, tässä alkaa vähän huolestua ...”

Mutta Philip oli jo lopettanut puhelun.

2.

Vauva potki potkimistaan. Toisaalta oli hyvä tietää, että siellä vauva oli ja liikkui, mutta toisaalta Sofiasta alkoi tuntua, ettei hän saanut hetken rauhaa. Hän oli mennyt maate jo yli tunti sitten, mutta vaikka häntä väsytti kamalasti, hän ei saanut unen päästä kiinni. Miten päin hän sitten makasikin, aina jostain painoi tai kiristi. Selällä maatessa oli vaikea hengittää, kyljellä ollessa vauva taas alkoi potkia entistä tarmokkaammin. Ainoa toimiva ratkaisu oli istua keinutuolissa, jonka hän oli raahannut terassilta sisään, ja nostaa jalat rahille. Keinutuoli olikin ollut hänen vakituinen nukkumapaikkansa viimeiset pari kuukautta.

Nyt olohuone oli kuitenkin varattu, joten hän oli joutunut laahustamaan yläkerran parivuoteen kovalle patjalle. Hän oli perinyt sängyn vanhemmiltaan eikä ollut saanut aikaiseksi ostaa uutta tilalle. Isän kuoleman jälkeen talo oli seissyt tyhjillään niin pitkään, että kun hän lopulta oli muuttanut siihen itse, hän ei ollut raaskinut luopua mistään. Kaikki henki rauhaa ja kärsivällisyyttä, ja vaikka talo muistutti myös Claire-äidistä, se toi ennen kaikkea hänen mieleensä Sten-isän. Sofialle talo oli maailman paras paikka. Kaupunkiasunto oli viihtyisä ja kätevästi työpaikan lähellä, mutta mieluiten hän asui Ulvönin-saarellaan. Vaikka hän sen vuoksi joutuikin taittamaan pitkän venematkan isän italialaisella Riva Aristonilla Örnköldsvikin poliisiasemalle. Nyt meri oli kuitenkin jäässä ja saari lumen peitossa. Kuin sen ylle olisi levitetty pehmeä, valkoinen täkki, joka vaimensi kaikki äänet ja vaivutti talon suloiseen talviuneen.

Autuus hiljaisuus oli täydellinen vastapaino kiihkeille kesäkuukausille, jolloin turistit valtasivat saaren.

Ulvönin talvista rauhaa turistit eivät olisi osanneet edes kuvitella. Potkukelkkareissuja kylille, makkaranpaistoa avotulella rannassa. Silti Sofia kaipasi vapaita vesiä. Tosin hän ei olisi enää pystynyt könyämään veneeseen isoine mahoineen, vaikka meri ei olisikaan ollut jäässä. Mantereelle halutessaan hän joutui tyytymään lauttaan joko Ulvöhamnista tai Fjärenkajenista, joka oli lähempänä. Niin kauan kuin meri oli pakussa jäässä eikä jäänmurtaja ollut vielä käynyt, ilmatyynyalus Fjärenkajenista oli ainoa vaihtoehto.

Toisinaan häntä huolestutti, miten lähestyvä synnytys mahtaisi sujua. Päätös oli kuitenkin jo tehty, eikä hän suinkaan olisi saaren ensimmäinen kotisyntyttäjä. Siinä oli toki riskinsä, mutta hän oli perusterve eikä tutkimuksissa mikään ollut toistaiseksi viitannut siihen, että synnyttäminen olisi hänelle sen vaarallisempaa kuin muillekaan. Neuvolan terveydenhoitajaa ei liioin näyttänyt huolestuttavan se, että hän oli kolmekymmentäyhdeksänvuotias.

Sikiö oli jo laskeutunut ja kiinnittynyt. Naapurin Margit oli toiminut kättilönä koko työuransa. Nyt hän oli eläkkeellä, mutta vuosien varrella hän oli auttanut monta lasta maailmaan ilman ongelmia. Ainahan naiset ovat synnyttäneet, oli hänellä tapana sanoa. Jos lapsi on terve, ei siinä mitään sairaaloita tarvita. Synnytyksen voi hyvin hoitaa kotona, kunhan on puhtaat välineet, neulaa ja lankaa sekä naisellista alkuvoimaa. Sofia arvosti Margitin karskia asennetta muttei itse ollut valmis menemään ihan niin pitkälle. Hän lähtisi synnytyksen jälkeen mantereelle tarkistuttamaan sekä itsensä että vauvan sairaalassa.

Hän vaihtoi taas asentoa epämurkavassa sängyssä. Hän tunsi olevansa vahva ja peloton, vaikkei ollutkaan saanut mitään periaidillistä roolimallia lapsuudenperheestään. Hän synnyttäisi ja kasvattaisi lapsen yksin. Ja suoriutuisi siitä ongelmitta. Sitä paitsi hänen kummisetänsä Tord olisi aina apuna. Samoin

Kaj. Halusipa Sofia sitä tai ei. Kaj oli syksyn ja talven mittaan käynyt usein luennoimassa Uumajan poliisikorkeakoulussa. Koska Sofia odotti heidän yhteistä lastaan, Kaj koki ilmeisesti oikeudekseen tulla kyläilemään mitään ilmoittamatta ja viipyä monta päivää.

Tällä viikolla Sofian tutkintatiimi oli sisäisessä koulutuksessa. Aiheena poliisikompetenssi tai POLKOM, kuten virkapukuiset kollegat sitä kutsuivat. He myös naljailivat, että rikostutkijoiden koulutusversio oli lähinnä POLKOM light. Osastosta riippumatta kaikki poliisit kuitenkin osallistuivat vuotuisen kompetenssikoulutukseen. Tämänkertaisen koulutuksen aiheena oli ampuminen siviilivaatteissa, eikä Sofia voinut viimeisillään raskaana osallistua. Vaikea myöntää, mutta olisi ollut valehtelua väittää, ettei hän olisi paljon kernaammin istunut kotona keinutuolissa teekupposen kanssa läppäri sylissä ja tehnyt töitä kaikessa rauhassa.

Ensimmäisten raskauskuukausien voimakas pahoinvointi oli estänyt häntä tekemästä rakastamaansa työtä. Hän oli joutunut sairaalaan tiputukseen monet kerrat, ja lopulta tutkintatiimin päällikkö, rikoskomisario Vera Nordlund oli ehdottanut, että hän jäisi vapaalle etuajassa. Sofia oli tietenkin kieltäytynyt. Hän oli sairauslomien aikana kaivannut työtään joka hetki. Poliisiura oli kehittynyt ideasta kutsumukseksi, ja nyt se oli yhtä kiinteä osa häntä kuin seisominen, käveleminen ja hengittäminen. Joten hän jatkoi työntekoa. Kaj oli tietenkin sitä mieltä, että hänen olisi pitänyt jäädä pois töistä jo aikoja sitten, mutta niin pitkälle Kaj'n toimivalta vauvan isänä ei sentään ulottunut. Sofia päätti itse kehostaan ja elämästään, eikä siihen ollut sen enempää Kaj'lla kuin Mettelläkään noka koputtamista.

Hänen ja Kaj'n rakkaussuhde, vai miksi sitä nyt kutsuisikin, oli ollut ohi jo pitkään. Jäljellä oli keskinäinen kunnioitus ja syvä ystävyys. Kaj'sta tulisi hyvä, luotettava isä. Sofia oli suurimmaksi osaksi tyytyväinen valintaansa.

Toisinaan hän saattoi jopa uskotella itselleen olevansa onnekas. Lapsi saisi rakastavan kodin ja äidin, joka ei ollut koskaan uskonut kokevansa äitiyden onnea. Tord jumaloisi lasta ja opettaisi hänelle kaiken tietämisen arvoisen metsästä, maasta ja kalastuksesta. Tord oli jo alkanut puhua siitäkin, että lapsi voisi periä hänet, mutta Sofia oli vaientanut moiset puheet. Hän ei voinut ajatellakaan sitä päivää, jolloin Tord siirtyisi tuonpuoleiseen. Tuntui tosin hyvältä ajatella, että lapsen talous olisi silloin turvattu. Tord oli varakas mies. Moni sai kiittää häntä tontistaan ja talostaan. Grändbergin suku oli jo monen polven ajan myynyt omaisuuttaan alihintaan, jotta perheet, jotka halusivat jäädä saarelle, saisivat katon päänsä päälle. Silti jaettavaa riitti edelleen. Tord itse asui Ulvöhamnin kylässä vaatimattomassa punaisessa mökissä, jossa oli vihreäksi maalattu ovi. Noin viisikymmen-neliöinen entinen tehdasrakennus oli kuulunut kartanoon, joka lasiverantoiheen ja kakluuneineen oli myyty jo kauan sitten. Tord ei ollut rahan ja maan perään. Elävä kyläyhteisö ja saarelaisten yhteishenki olivat hänelle paljon tärkeämpiä.

Heidän kummallisessa pikku perheessään riittäisi lapselle rakkautta aivan loputtomiin, mutta Sofia ei silti täysin pystynyt tuntemaan sitä ruusuista onnea, joka häntä odotti. Päällepäin sitä ei tosin huomannut. Pitkät vaaleat hiukset olivat kiiltävämmät kuin koskaan, ja kalpea pisamainen iho hehkui. Jotakin häneltä silti puuttui. Lapsella pitäisi olla molemmat vanhemmat. Niin sen kuului olla. Kaj oli vahva, vastuuntuntoinen mies eli erinomainen esikuva lapselle, ja hän menisi vaikka läpi harmaan kiven lapsensa suojelemiseksi, mutta ei hän ollut isä siinä mielessä kuin Sofia olisi toivonut. Niin onnellinen kuin hän olikin lapsesta, hän kaipasi silti oikeaa perhettä. Hänellä itsellään ei ollut sellaista ollut. Samalla häntä vähän hävetti. Ei suinkaan se, että hänestä tulisi naimaton yksinhuoltajaäiti, siitä hän viis veisasi. Vaan se, että täällä hän istuskeli perintötalossaan, joka oli varmasti jo miljoonien kruunujen arvoinen, kohdussaan terve vauva, ja halusi silti jotain enemmän.

Kun pahin tapahtuu – kahdesti.

Ihmissuhdevetoisen Ulvönin murhat
-sarjan toinen osa on draamatrilleri,
jossa hyytävä talviyö muuttaa Svenssonin
perheen elämän lopullisesti.

”Tunnelmallista jännitystä
Maria Adolfssonin ja
Håkan Nesserin ystäville!”

CANELO CRIME

9 789520 442071

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4207-1

Kannen kuvat: Unsplash / Osman Rana ja Solen Feyissa
Kannen suunnittelu: Emmi Kyytsönen